

— Виждамъ тамъ челоуѣкъ, рече, бѣдото му облекло показва че е жрецъ.

— Фламинe на Изнда! чуй служителю на най древнето божество! извика слѣпата.

— Кой ма вика? чу са единъ слабъ п униль гласъ.

— Спѣшно дѣло имамъ да съобщѣмъ на одного отъ служителитѣ на богынята ти; идж да откриж тайны, а не да яскамъ предсказанія.

— На кого некашъ да говоришъ? не е сега време за свиданія, иди си, не ма смутявай. Нощта е повѣрена на боговетѣ, а деньтъ на челоуѣцитѣ.

— Струва ми са че познавамъ гласа ти; ты си когото търсѣж; вторий пѣтъ сега чувамъ преказката ти; не си ли ты жрецътъ Апкидъ?

— Азъ сжщитѣ, отговори Жрецътъ, и отъ жертвенника пристѣпи къмъ рѣшетката.

— Ты ли си? благодарѣж боговетѣ! и заповѣда на слугата да са оттегли малко на страна, а този като мысляше че суевѣренъ нѣкой страхъ за спасеніето на Иона е довелъ тука слугынята, послушж като сѣдиж на земята нѣколко дялечъ отъ рѣшетката. Да говоримы на ниско, рече полека Недія, но серіозно, ты ли си наистина Апкидъ?

— Касвашъ че ма познавашъ, защо не са увѣрявашъ като ма гледашъ?

— Слѣпа съмъ п само чрезъ ушитѣ си гледамъ. Слухътъ ми са увѣри, но ты ми са закъли че си Апкидъ.

— Заклевамъ са въ боговетѣ, въ десната си рѣка и въ луната.

— Говори ниско, приближи са п дай ми ржката си. Познавашъ ли ты Арбака? принасяшъ си цвѣтъя на жертвенника на смъртъта? ако ржката ти леденѣ . . . по внимавай. Далъ ли си нѣкой сташна клетва?

— Коя си ты? Отъ дѣ ти идишъ съ туй погрѣбално лице? рече Апкидъ цѣлъ растреперанъ. Азъ не та познавамъ, нито съмъ ослонилъ нѣкога главата си на твоитѣ гърды. Другий пѣтъ не съмъ та виждалъ.

— Но гласа ми си чувалъ, а туй е все едно; възпомнваніето докарва срамъ п на двама ни; каж ми имашъ ли сестра?

— Думай, думай! какво й стаяж?

— Ты познавашъ пиршествата на смъртъта, честный челоуѣче, п съ благодареніе, може бы, си участвувалъ въ тѣхъ. Но желасшъ ли да бжде участница на тѣхъ п сестра ти, п Арбакъ да бжде угостителтъ и?